

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. T. M. A.
Právně zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

Osoby zúčastněné na řízení: P. T. T.
nezl. P. Ch.
nezl. H. M. V. P.
Zastoupení P. T. T., jako zákonným zástupcem

v řízení o žalobě ze dne 21. 6. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2022, č. j.
CPR-16524-2/ČJ-2022-930310-V223

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 5. 5. 2022 č. j. KRPK-60915 byla dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobkyni uložena povinnost opustit území České republiky, přičemž současně se podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k opuštění České republiky nejpozději do 60 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že dne 29. 7. 2018 bylo při provádění kontrole zjištěno, že v cestovním dokladu žalobkyně není vyznačeno vízum, povolení k pobytu ani jiný úřední záznam opravňující ji k pobytu na území ČR a tato není schopna předložit žádné jiné doklady odůvodňující závěr, že její pobyt na území ČR je oprávněný. Lustrací dostupnými informačními systémy bylo zjištěno, že neobsahují žádné údaje o platných vízech nebo povoleních k pobytu, ani jiné údaje, na základě kterých by bylo možné soudit o oprávněnosti jejího pobytu v ČR. Následně bylo zjištěno, že povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území ČR bylo zrušeno dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a správní orgán proto dne 29. 7. 2018 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU dle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců. V rámci tohoto řízení bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pobývá od blíže nezjištěného data roku 2004, v období od 29. 12. 2004 do 23. 3. 2017 byla oprávněna pobývat na území na základě povolení k trvalému pobytu. Dne 8. 12. 2016 vydalo Ministerstvo vnitra ČR pod č. j. OAM-2081-11/ZR-2016 rozhodnutí, jímž žalobkyni zrušilo povolení k trvalému pobytu na území ČR dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a stanovilo jí lhůtu k vycestování z území ČR třicet dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání, jež žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí, bylo zamítnuto, stejně tak jako žaloba následně podaná ke zdejšímu soudu a kasační stížnost podaná k Nejvyššímu správnímu soudu. Rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 15. 12. 2017 a od té doby začala žalobkyni běžet třicetidenní lhůta k vycestování z území ČR, jež skončila půlnocí dne 14. 1. 2018. Od 15. 1. 2018 do 29. 7. 2018, kdy byla žalobkyně kontrolována hlídkou policie, jí nesvědčilo žádné oprávnění k pobytu a na území ČR tak pobývala neoprávněně, bez víza a platného oprávnění k pobytu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně uzavřela manželství se státním příslušníkem Vietnamu, s nímž má dceru, očekává narození dalšího dítěte, manžel má v ČR povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, dcera měla zažádáno o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně byla upozorněna, že nepodařilo-li by se jí vycestovat z území v době před porodem, má možnost po vydání rozhodnutí požádat o stanovení nové doby k opuštění území, již lze stanovit nejdéle na 180 dnů. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně svůj rodinný život buduje v době, kdy je její pobytová situace na území ČR značně nejistá, nemohla spoléhat na to, že její pobyt na území ČR nebudou provázet komplikace spojené s opětovným získáním jejího pobytového oprávnění. Intenzita zásahu, již do života žalobkyně přináší vydání uvedeného rozhodnutí, závisí do značné míry na samotné žalobkyni, neboť sankce v podobě zákazu vstupu nebyla stanovena a je tak hlavně na žalobkyni, kdy splní zákonné podmínky pro určité pobytové povolení a bude se moci do ČR vrátit. Přestože měla žalobkyně v ČR v minulosti povolen trvalý pobyt, pobývala skoro deset let mimo území a rodinu se zde rozhodla založit v době, kdy jí byl trvalý pobyt již zrušen. Ve lhůtě, která jí byla určena k vycestování, neuskutečnila žádné kroky k němu směřující. Ačkoli uváděla, že si podá na Velvyslanectví ČR v Hanoji žádost o dlouhodobý pobyt, dosud tak neučinila, z čehož nevyplývá její upřímná snaha o řešení její pobytové situace. Správní orgán v rozhodnutí posoudil všechna kritéria uvedená v § 174a

zákona o pobytu cizinců ve vzájemné souvislosti a porovnal zájmy žalobkyně na pobytu v ČR s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.

2. Na základě podaného odvolání vydal žalovaný dne 15. 6. 2022 rozhodnutí napadené touto žalobou č. j. CPR-16524-2022-930310-V223, jímž odvolání žalobkyně zamítl a původní rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, vytýkané protiprávní jednání žalobkyně bylo zákonným způsobem vymezeno a správně definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Konstatoval, že námitku týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života nepovažuje za důvodnou neboť správní orgán I. stupně své závěry v napadeném rozhodnutí jednoznačně popsal, zdůraznil, že do vzniklé situace se žalobkyně dostala svým vlastním, úmyslným a účelovým jednáním, přičemž kromě podávání žalob a kasačních stížností nečiní žádné jiné kroky k legalizaci pobytu. Žalobkyně se snažila svůj pobyt na území ČR zlegalizovat podáním žádosti o vydání přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, avšak tato žádost byla ke dni 20. 6. 2019 zamítnuta, neboť žalobkyně nepředložila zákonem stanovené náležitosti. Od 15. 1. 2018 zde pobývá bez pobytového oprávnění a do současné doby žalobkyně nepodala ani žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR na Velvyslanectví ČR ve Vietnamu, ač tento úmysl její zástupce dlouhodobě deklaruje. Své veškeré úsilí v této záležitosti žalobkyně vynakládá na budování rodinných vazeb, jimiž odůvodňuje nemožnost opustit území ČR, nikoli ke krokům respektujícím rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a povinnosti opustit území ČR, přičemž pomíjí, že oprávněnost pobytu na území ČR je založena zejména na uděleném vízu nebo na vydaném povolení k pobytu, nikoli na rodinných vazbách vytvořených na území ČR poté, co již bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu na území ČR, a uplynula lhůta k opuštění území ČR.. Žalovaný dále odůvodnil, proč má za to, že nebude žalobkyni činit integrace do vietnamské společnosti žádné zásadní problémy s tím, že za situace, kdy svoji rodinu postavila do současné situace, do níž by se nedostala, pokud by po zrušení trvalého pobytu, tedy ještě jako svobodná a bezdětná, respektovala rozhodnutí správních orgánů a opustila území ČR, pak musela jednoznačně předpokládat, že tím zcela určitě ovlivní budoucí život svého manžela i dětí. Žalobkyně, stejně jako její nezletilé děti, které zatím neplní povinnou školní docházku, jsou stále státními občany Vietnamu, tj. země původu žalobkyně a mohou na přechodnou dobu do doby vyřízení nezbytného pobytového oprávnění vycestovat spolu s ní. Kromě toho, žalobkyně převážnou část svého života ve Vietnamu žila a vzhledem k věku nezletilých dětí nebude jejich integrace do vietnamské společnosti činit žádné zásadní problémy. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s rozsudky citovanými v odvolání a posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Rozhodnutím nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť jím nedochází k odebrání dětí bez možnosti kontaktu či jejich umístění do veřejného nebo soukromého zařízení sociální péče, žalobkyni není bráněno v pravidelném kontaktu s dětmi a žalobkyně není ani omezena zákazem vstupu na území členských států EU a po získání pobytového oprávnění se může kdykoli vrátit do ČR za svou rodinou a je tedy zcela na její aktivitě, kdy si zařídí pobytové oprávnění krátkodobého či dlouhodobého charakteru k návratu do ČR. Nebylo zjištěno žádné pochybení správního orgánu I. stupně, jež by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí, bylo postupováno v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a přijaté opatření

se nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a odvolací orgán se proto se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožňuje.

II.

Žaloba

3. Na prvním místě žalobkyně vytýkala žalovanému, že rozhodnutí je nezákonné, neboť uložená povinnost opustit území ČR v jejím případě představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života s ohledem na její dvě nezletilé děti a závislost na příjmech manžela, v důsledku čehož nemůže vycestovat celá rodina, neboť by se ocitla bez prostředků. Kromě toho nebude moci cestovat v dohledné době ze zdravotních důvodů, neboť je po porodu, a dále kvůli nízkému věku druhého dítěte, jež ani nemá ukončené očkování. Navíc rozdělení rodiny s tak malým dítětem by bylo zjevným porušením Úmluvy o právech dítěte. Odkázala na smysl čl. 5 směrnice o postupu při navrácení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí a § 174a zákona o pobytu cizinců, směřující k tomu, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Dále odkázala na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, uskutečňované ať už veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Uložení povinnosti žalobkyni opustit území ČR a obstarat si ve svém domovském státě platný pobytový titul představuje nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života a je v rozporu s nejlepším zájmem dětí a Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný učinil nesprávné skutkové závěry ohledně účelovosti budování jejích rodinných vazeb. Její děti nemohou nést důsledky jednání, jež jí žalovaný vytýká v souvislosti s její pobytovou historií. Žalovaný nemůže s odkazem na jednání žalobkyně učinit závěr, že v důsledku tohoto jednání se nemusí zabývat otázkou, jak bude zajištěna péče o její děti v případě vycestování z ČR a zda je tato situace na újmu dětí, ať už zůstanou s otcem v ČR či odcestují se žalobkyní do Vietnamu, kde nemá zázemí. Zároveň žalovaný opomíjí, zejména s ohledem na věk syna, že je pro něj soužití s otcem a jeho podíl na péči o nezletilého důležitý.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 6. 2022 odkázal na napadené rozhodnutí, kde jsou uvedeny přezkoumatelným způsobem veškeré důvody, dle nichž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, stejně jako podklady, z nichž při ukládání povinnosti opustit území žalobkyni vycházel. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení o dostatečném a přezkoumatelném způsobu vypořádání otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008. Žalovaný konstatoval, že je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Jednání před soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Ve věci bylo v souladu s § 51 s.ř.s. rozhodnuto bez jednání s ohledem na souhlas obou účastníků.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že skutkový stav popsany v napadených rozhodnutích odpovídá obsahu správního spisu. V průběhu správního řízení žalobkyně nijak nerozporovala naplnění skutkové podstaty uložení povinnosti opustit území, když bylo zjištěno, že na území ČR pobývá od blíže nezjištěného data roku 2004, přičemž v období od 29. 12. 2004 do 23. 3. 2017 byla oprávněna pobývat na území na základě povolení k trvalému pobytu. Následně jí bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky pod č. j. OAM-2081-11/ZR-2016 dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu na území ČR zrušeno, neboť bylo prokázáno, že během výše uvedené doby pobývala ve Vietnamu, tedy mimo území ČR, nepřetržitě po dobu 9 roků, 8 měsíců a 15 dnů. Byla jí stanovena lhůta k vycestování z ČR 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2017. Dne 22. 3. 2017 bylo odvolání žalobkyně rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu č.j. MV-18014-4/SO-2017 zamítnuto a původní rozhodnutí ministerstva bylo potvrzeno, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, již krajský soud zamítl, rozsudek nabyt právní moci dne 15. 12. 2017. Žalobkyně proti němu podala kasační stížnost, jež byla zamítnuta rozsudkem NSS č. j. 6 Azs 422/2017-29 ze dne 14. 3. 2018, rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2018. Dne 15. 12. 2017 nabyt právní moci rozsudek krajského soudu a žalobkyni začala běžet třicetidenní lhůta k vycestování z území ČR stanovená v rozhodnutí ministerstva č. j. OAM-2081-11/ZR-2016 ze dne 8. 12. 2016, jež skončila půlnocí dne 14. 1. 2018. Od následujícího dne do 29. 7. 2018, kdy byla žalobkyně kontrolována hlídkou policie, jí nesvědčilo žádné oprávnění k pobytu a na území ČR tak pobývala neoprávněně, bez víza a platného oprávnění k pobytu. Ačkoli byla žalobkyně správním orgánem poučena, že pokud se jí nepodaří vycestovat z území v době před porodem, má možnost po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území a požádat si během doby k opuštění území o stanovení nové doby k opuštění území z důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nevyužila ji.
9. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“
10. Dle § 50a odst. 4 věta první zákona o bytu cizinců „Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 3 stanoví dobu k opuštění území, a to v rozmezí 7 až 60 dní.“

11. Soud upozorňuje, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48 [23]).
12. Hlavní skupina žalobních námitek žalobkyně směřovala proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
13. V první řadě se soud zabýval otázkou, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro pozdější rozhodnutí o přiměřenosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgán I. i II. stupně shromáždil dostatek podkladového materiálu pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Za tímto účelem byl proveden výslech žalobkyně a jejího manžela v postavení účastníka řízení. Správní spis obsahuje rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2081-11/ZR-2016 ze dne 8. 12. 2016 o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a stanovení lhůty k vycestování, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-18014-4/SO-2017 ze dne 22. 3. 2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí a to bylo potvrzeno, rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 36/2017 ze dne 7. 11. 2017, jímž byla žaloba proti uvedenému rozhodnutí zamítnuta, stejně tak jako rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 422/2017-29 ze dne 14. 3. 2018, jímž byla zamítnuta žalobkyní podaná kasační stížnost. Bylo vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu, z něhož vyplývá, že je možné. Ve spise je dále založeno rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Karlovarského kraje č. j. KRPK-60915-53/ČJ-2018-190022 ze dne 3. 10. 2018, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok, rozhodnutí Policie ČR Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-35210-8/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 20. 11. 2019, jímž bylo odvolání žalobkyně proti předchozím rozhodnutím zamítnuto a původní rozhodnutí bylo potvrzeno, rozsudek NSS č. j. 4 Azs 108/2020-35 ze dne 22. 10. 2021, jímž byl zrušen rozsudek krajského soudu ze dne 24. 2. 2020, č. j. 17 A 228/2019-29, kterým byla zamítnuta žaloba proti uvedenému rozhodnutí. NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění z pohledu požadavků vyplývajících z § 174a zákona o pobytu cizinců a nedostatečného posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a posouzení nejlepšího zájmu dcery účastníků. Ve spise je dále založeno následně vydané rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021 č. j. CPR-35210-23/ČJ-2018-930310-V223, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2018 tak, že na základě zjištěných skutečností se uvedené rozhodnutí ruší a věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Při následně provedeném výslechu žalobkyně popsala svoji pobytovou historii, rodinnou a ekonomickou situaci. Uvedla, že po zrušení pobytu nevycestovala, když dostala vyhoštění, poté chtěla vycestovat, ale kvůli covidu to nešlo, nyní je těhotná, přičemž v ČR by chtěla donosit a porodit očekávané dítě, neboť je tu lepší zdravotní péče než ve Vietnamu. Chtěla by si zlegalizovat svůj pobyt a zůstat zde s rodinou. Případné vyhoštění by mělo velký vliv na její život, neboť má malou dceru, jež ji potřebuje, kromě toho je těhotná. Uvedla, že nejsou žádné důvody či překážky, jež by jí z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení bránily v návratu do Vietnamu. Doložila zprávu ošetřujícího lékaře ze dne 27. 10. 2021, v níž je jí doporučen

klidový režim vzhledem k hrozícímu potratu. Manžel žalobkyně při výsledku uvedl, že sňatek uzavřeli 5. 5. 2017, o tom, že manželka pobývá na území ČR nelegálně, nevěděl. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče, případné vyhoštění manželky by mělo velký vliv na společný rodinný život. Provozuje obchod, který otevírá v 7.00 hod. a zavírá v 19.00 hod. S ohledem na to, že Policií ČR Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, bylo zahájené řízení o správním vyhoštění považováno za řízení o povinnosti opustit území. Následně bylo vydáno rozhodnutí napadené žalobou, jež je předmětem tohoto řízení.

14. Soud považuje za nutné zdůraznit, že s rozhodnutím o povinnosti opustit území se nepojí zákaz opětovného vstupu do ČR a z povahy věci proto takové rozhodnutí představuje mírnější zásah do soukromého a rodinného života cizince, než jakým je vyhoštění. Právě zohlednění rodinné situace žalobkyně bylo důvodem pro to, že žalovaný po zrušujícím rozhodnutí NSS považoval dosavadní řízení o správním vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života žalobkyně za řízení o povinnosti opustit území. Zásah spočívající v uložení povinnosti opustit území lze, s ohledem na výše uvedené, považovat za nepřiměřený pouze ve výjimečných situacích, jež by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Je přitom třeba mimo jiné zohlednit i to, jak složitý bude v konkrétním případě návrat cizince do ČR. Při posuzování samotné přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlížel žalovaný ke všem relevantním faktorům, které mohly mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vliv. Zejména tak posuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k rodinnému zázemí žalobkyně, když ve spojitosti s přiměřeností ve správním řízení ani nyní v žalobě, jiná neuvedla. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřeným, nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje zásadní a relevantní argumentaci žalovaného, která bez ponechání pochybností objasňuje, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jakým způsobem ke svým závěrům došel, a vyplývá z něj, že žalovaný jednal zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí dostalo všem stanoveným náležitostem.
15. Je nepochybné, že napadené rozhodnutí zasahuje do soukromého života žalobkyně, jež v ČR žije spolu s manželem a nezletilými dětmi. Soud se proto zabýval otázkou, zda se jedná o zásah, který je nepřiměřený a dospěl k závěru, že nikoli.
16. Rozhodnutí žalovaného o zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu bylo vydáno dne 8. 12. 2016, přičemž až následující rok žalobkyně uzavřela manželství, z něhož se jí poté narodila dne 22. 10. 2017 dcera a dne 29. 4. 2022 syn. Kontrola, při níž bylo zjištěno, že žalobkyni nesvědčí žádné oprávnění k pobytu, přitom proběhla dne 29. 7. 2018. Za situace, kdy žalobkyni uplynula, jak vyplývá z výše citovaných rozhodnutí, lhůta pro opuštění území ČR půlnocí dne 14. 1. 2018, je zřejmé, že žalobkyně svůj rodinný život, jehož existenci nyní argumentuje, začala budovat v době po vydání uvedeného rozhodnutí. Povinnost vycestovat z území ČR, která jí byla uložena v rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu, nesplnila a neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu, ačkoli v té době byla ještě svobodná a bez závazků, přičemž nezmiňuje žádný důvod, který by jí v tomto v minulosti bránil. Tyto kroky neučinila ani následně, ačkoli si musela být vědoma reálně hrozících důsledků takové nečinnosti na její rodinný život včetně života dětí, jež jsou, s ohledem na nízký věk, na ní závislé. Žalobkyně se v minulosti snažila svůj pobyt na území ČR zlegalizovat pouze podáním žádosti o vydání přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, avšak s ohledem na to, že nepředložila zákonem

stanovené náležitosti, byla tato žádost zamítnuta. Žalobkyně dále i přes poučení, jehož se jí v průběhu správního řízení dostalo, nevyužila ani možnosti požádat o stanovení nové doby k opuštění území z důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobkyně namísto toho, aby činila nezbytné kroky vedoucí k legalizaci pobytu, svoji aktivitu ne zcela konstruktivně omezuje pouze na podávání žalob a kasačních stížností. Nelze přehlédnout ani důvod, pro nějž došlo ke zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy že žalovaná pobývala zcela dobrovolně po dobu 9 roků, 8 měsíců a 15 dnů mimo území ČR, ve Vietnamu, a to v době, kdy měla na území ČR povolený trvalý pobyt. V současné době sice její rodiče žijí v ČR, avšak ve Vietnamu žijí její prarodiče a rodiče jejího manžela, přičemž žalobkyně nezmiňuje, že by tyto osoby jí a dětem nemohly na omezenou dobu poskytnout zázemí v nezbytném rozsahu. Z uvedených důvodů se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, že zásah do soukromého života žalobkyně vyplývající z uvedených rozhodnutí není zásahem nepřiměřeným, neboť soud neshledal okolnosti, jež by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobkyně v ČR. Žalobkyně se nenachází v natolik výjimečné situaci, aby bylo možno dojít k závěru, že nepřiměřeným zásahem do jejího života je povinnost vycestovat z ČR, neboť tato se zároveň nepojí se zákazem opětovného vstupu. Nutnost vycestovat do země původu za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění na velvyslanectví ČR spojená s náklady na cestování a dobou čekání na podání a vyřízení žádosti, jejíž délku nelze předem stanovit, se soudu nejeví jako příliš tvrdá a to zejména za situace, kdy se žalobkyně do této situace dostala výlučně vlastním zaviněním a několikaletou nečinností. V současné době žalobkyni, která porodila druhé dítě již před více než čtyřmi měsíci, nic nebrání, aby z ČR vycestovala i s nezletilými dětmi. Materiální potřeby žalobkyně i dětí budou i poté zajištěny s ohledem na to, že žalobkyně je i na území ČR závislá na finanční podpoře manžela, kterou jí tento může poskytovat i nadále. Co se týká neukončeného očkování mladšího dítěte, má soud zato, že nic nebrání, aby toto bylo dokončeno mimo území ČR. Pokud žalobkyně argumentuje důležitostí vazeb dětí a otce, pak nelze pominout, že otec provozuje v době od 7.00 do 19.00 hodin obchod, čímž je jeho kontakt s dětmi limitován i na území ČR. Rozhodnutím žalovaného nedochází k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť nic nebrání tomu, aby děti žalobkyně s ohledem na jejich nízký věk odcestovaly spolu s ní, tedy aby žalobkyně i nadále každodenně zajišťovala jejich potřeby, výchovu a péči o ně a ke kontaktu dětí s otcem byly využity sociální a telekomunikační technologie. Je třeba opětovně zdůraznit, že po získání pobytového oprávnění se žalobkyně i s dětmi může kdykoli vrátit do České republiky a žít spolu s manželem. Soud se z výše uvedených důvodů plně ztotožňuje se závěry žalovaného ohledně přiměřenosti napadeného rozhodnutí s ohledem na požadavky vyplývající z § 174a zákona o pobytu cizinců v souvislosti se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého života žalobkyně neshledal důvodnou. Pokud manžel žalobkyně uvedl, že v případě, že by se rodina rozdělila, nemohl by podnikat a současně se starat o dceru, pak soud tuto námitku neshledává důvodnou za situace, kdy obě děti mohou odcestovat s matkou a manžel žalobkyně tak může nadále pokračovat v podnikání nezatížen povinnostmi zajišťovat každodenní péči o děti.

17. Soud dále odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2021, č. j. 32 A 5/2020 – 29 „[46] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců i možným porušením čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či

ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30). [47] V souladu s čl. 8 EÚLP smí veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince v kontextu čl. 8 EÚLP může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu.“ či rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 - 32, který se zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi a jehož závěry lze aplikovat i na případ žalobce. [23] Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019. Dne 18. 2. 2019 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že chce vyřešit svou pobytovou situaci, to však zde již pobýval nelegálně, byť pouze několik dní.“ Toto rozhodnutí vyjadřuje nezbytnost zohlednit i další okolnosti, jako je zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území ČR. Všem výše uvedeným požadavkům správní orgány dostaly. Soud rovněž podotýká, že znění čl. 8 odst. 2 Úmluvy poskytuje demonstrativní výčet kritérií, která je nutno naplnit, avšak z jejich obsahu lze vyvodit, že jejich cílem je ochrana veřejného zájmu, což, jak žalovaný uvedl, je v daném případě zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním. Žalovaný přitom uvedl, z jakých důvodů považuje zvolený postup za nezbytný.

18. S ohledem na uvedené soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť jeho odůvodnění a závěry jsou v souladu se zákonem o pobytu cizinců, Listinou základních práv a svobod, stejně jako s Úmluvou či Ústavou ČR, se závěry žalovaného se plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně či že jeho závěry byly nepřezkoumatelné nebo nenacházely oporu ve správním spise. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

19. Žalobkyně neměla v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků, ani osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5. 10. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně